

פרשת שופטים

משיחת וא"ו תשרי ה'תשמ"ה

רשימה פרטית – בלתי מוגה

כשאנחנו באים מראש השנה, שראש השנה בא לאחר חודש אלול, שבחודש אלול – מבאר אדמו"ר הזקן – המלך נמצא בשדה; הרי מובן שבזמן כזה אפילו במצב שהיהודים נמצאים בשדה, רואים בפשטות ובגלוי לעיני בשר כיצד כולם מתאחדים באופן של שלום, ללא כל השתדלות מיוחדת בזה. עצם העניין שהמלך מופיע בשדה זה עצמו מאחד את כולם. וזה נכון בפרט ובמיוחד מכיון שהמלך "מראה פנים שוחקות לכולם, ומקבל אותם בסבר פנים יפות".

אחר כך אנחנו נכנסים מחודש אלול לראש השנה. ביחס לכך, מפרש אדמו"ר הזקן ב'לקוטי תורה' ש"ויהי בישורון מלך" – הקב"ה נהיה מלך על עם ישראל. ביום זה, בנוסף לכך שישאל ממליכים את ה' בכוח עצמם, בעבודת עצמם, ישנה גם בקשה מהקב"ה אליהם, והוא מתחנן אליהם "שתמליכוני עליכם". "ובמה? – בשופר".

ההכתרה מתבצעת ע"י השופר. שכן, "מצות היום בשופר", והכוונה ליום ראש השנה. והוא פועל בתור עניין של ראש השנה: כשם שהראש משפיע על כל אברי הגוף, כך ראש השנה משפיע על כל ימי השנה, בדומה ליחס של אברי הגוף אל הראש.

ומכך מובן – כפי שרואים זאת בגוף, "מבשרי אחזה", שהאיברים הכי קרובים אל הראש הנם חדורים יותר ברוח, בהשפעת ובהנהגת הראש, מכיון שהם קרובים יותר משאר האיברים. כך זה גם ביתר שאת בנוגע לימים הקרובים לראש השנה.

כפי שדובר כמה פעמים, בראש השנה ישנם שני דברים: ראש השנה בפני עצמו, בתור יום בפני עצמו. ובנוסף לכך נאמר "דרשו ה' בהימצאו, קראוהו בהיותו קרוב", "אלו עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים". כל עשרת הימים הללו נחשבים לעניין אחד, ומהווים תקופה אחת ונקודה מרכזית אחת.

אחידות זאת קיימת דווקא בעשרת ימי תשובה. וזה נכון במיוחד מכיוון שנאמר שאז הקב"ה הוא "בהימצאו" ו"בהיותו קרוב". והרי הקב"ה הוא האחדות הפשוטה, ובצורה זאת הוא משפיע ומנהיג את העולם. השלטון שלו חזק במיוחד בימים שלאחר ראש השנה, היום שבו "מלכותו ברצון קיבלו עליהם". ואחר כך הקב"ה מנהל את כל העניינים שבימים שלאחרי זה, - ובמיוחד בעשרת ימי תשובה – באופן של "ברצון קיבלו עליהם" - לקיים את רצון הקב"ה.

פרשת שופטים

הרצון של הקב"ה הוא שיתקיים "ואהבת לרעך כמוך". הוא קבע את זה בתור "כלל גדול בתורה"; בתוך התורה עצמה זה לא סתם פרט אלא זה כלל. ובין כללי התורה – זה "כלל גדול בתורה". הגמרא מספרת זאת ומוסיפה מה שהלל הזקן אמר; שזוהי "כל התורה כולה". ומכך מובן כיצד אהבת ישראל מביאה לאחדות ישראל אמיתית, ובמיוחד בימים הקרובים ביותר לראש השנה.

ויותר מזה: כפי שדובר כמה פעמים, ישנם עניינים שלגביהם כל עשרת הימים נחשבים לנקודה אחת, יחידה אחת, למרות שמדובר בעשרה ימים נפרדים. וכפי שרואים זאת בפועל, שאצל כל יהודי כשמגיעים עשרת ימי תשובה, אכן ישנם הבדלים בין ראש השנה, יום הכיפורים, שבת שובה ושאר הימים. אבל אף-על-פי-כן, ישנו הצד השווה בין כל עשרת הימים. שמאחד את כל עשרת הימים, ומאחד את היהודי עם עשרת הימים, ומאחד את כל היהודים על ידי העניין המאחד - התנועה הנפשית של עשיית תשובה. התנועה של תשובה ועניין התשובה שונים מכל התורה ומצוותי, בכך שזוהי תנועה נפשית אחת ויחידה.

הדבר מוכח גם מפסק-הדין שהגמרא אומרת שמי ש"הרהר תשובה", חשב מחשבה אחת של תשובה, נעשה צדיק גמור. התשובה מסוגלת להפוך את האדם. והרי בהרהור אחד של תשובה, אין זמן, כמובן, לחשוב אודות פרטים ופרטי-פרטים. ולמרות זאת, העובדה שהוא מהרהר הירהור אחד, והוא מחליט שנשמתו חוזרת "אל האלוקים אשר נתנה", מבלי להיכנס עדיין לפרטים ופרטי-פרטים; ואפילו לא לכללים; אלא רק לנקודה אחת, שמתבטאת ב"נקודה אחת" במימד הזמן - עשיית תשובה באופן מייד. המחשבה כשלעצמה היא מספיקה. והיא משנה את המצב אפילו מבחינת ההלכה, שהוא מקבל מעמד של צדיק גמור. מבלי להתחשב במה שהיה רגע אחד לפני זה, או אפילו פחות מרגע אחד לפני זה.

מזה מובן גודל עניין האחדות, שהעניין המאחד אותנו הוא דבר שאינו ניתן לחלוקה, לא במימד הזמן ולא במימד המקום. זוהי נקודה אחת ויחידה, אבל זוהי נקודה מסוג כזה שכוללת בתוכה את הכל, כפי שהוזכר בנוגע לזה ש"נעשה צדיק גמור" שזוהי הלכה בתורה.

